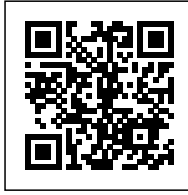

FLOS TRITICUM

Posted on August 1, 2023 by Georges Clemenceau

If you would like to learn to speak and read Latin using the acclaimed *Ecce Romani* series, consider enrolling in [Apocatastasis Institute](#), where Latin is anything but dead!

Wheat Flower erat in villa mea pulcherrima puella. Alta, bene erecta, pulchroque sui fiducia gradiens, Clara risum splenduit campis, alta viarum Vendée secat silvas. Cum primis tepidis veris diebus albedo lactea cutis, lentigines sidere punctis

Rustici dicebant: Dominus bonus manipulum furfure in faciem proiecit.

Furfur et farina, ut videtur, nam facies eius sub radiis solis tam alba manebat ac si tritico oppessato pulvere inspergeretur. Hinc cognomen fortasse, vel rufis fortasse capillis Debebat, fulvis magis aequantibus ocellis. Dedit unam impressionem omnium pulcri auri-brunnei toni maturi tritici. Wheat Flower pulcher erat, et hoc sciebat, quia sic tota die narrabatur.

Vir agris non longe abhorret. Sensus eius estheticus non est idem cum nostro. Non linea, forma, gratia formae moventis movetur, sed colore afficitur potenter, sicut omnes quos humanitas non excoluit. Wheat Flower igitur est coloris animalis, voluptatem igitur audiendi se pulchram praedicabat, et ad propulsandam lasciviam, interdum robustiores blanditias, virilis iuventutis usque ab Sainte Hermine in Chantonay. Florem, ubi vis, ibi congregabuntur apes. Ubicumque occurristi pulchritudinis, videbis homines ad pabulandum venientes, oculis et manibus et labiis. Inter urbem et patriam est sola differentia occasus.

Cuius fama ultra pagi fines propagata, Wheat Flower habebat admirantium turbas quae in vicinia per multos dies non visa sunt. Superbia eius in oculis suis praestringitur, et si ad Cleopatram, in quem spectata mundi obtutus dicta esset, non esset certum, quod regina Aegyptia plus prodesse putasset. Rus ancilla. Quam ob rem laudo, quod multam adorantium enumerare stulte lusum est. Regina autem mortua erat et puella rustica: optimum omnium argumentum.

Fabulae iucunda pars est, Wheat Flower, dum se ab omnibus admirari, et invidisse omnibus foeminis, animum suum fidum amico, qui noverat conciliare, in quo egregie a Cleopatra differebat. Ille autem

amicus, quoniam ad confessionem tandem veniendus est, nullus alius fuit quam humilis servus tuus. Condonari possim istius advocacionis superbiam: Wheat Flower amavi, et Wheat Flower sentiebat de me, quod exhibere minime nolebat. Sequebam eam circa prata cum cane suo "Rubrum Udones," sic dicta propter quatuor fulvos manus, et dum grex nimis inepte pascebatur ultra limitem ruris custodiae, narraui ei omnia de Nannetensi, ubi hiemem habui. Obstupui ex libris meis fabulis, aut mecum de animalibus, quid egerunt, quid sentirent, mecum locuta est; quae mihi narrauit extraordinarias fabulas. Proximae sibi erant animae nostrae, non eadem pectora nostra dicam, nam tristis amor nostri pars erat, heu, viginti sex vel septem, si starem in gradu. Hoc non difficile est, alterutrum tamen alterum amplecti. Postmodum intellexi meam fortunam.

Nostri optimi dies erant in tempore messis. Nondum rus invaserat fumus arenae machinae nefandus. Scibis adhuc in usu erat. Luce prima viri ac feminae in partes divisae areae circuire incipiebant, motusque eorum numeroso impetu lignei flagelli, humi stramentis obvoluti; pars quadrille sensim cederet, media pars paulatim procederet. Necessitas observandi, et conatus silere deiectos. Sed quam cachinnus et cantus motus cum pice lignea subiguntur, positis paleis! Aspiciet instratam messoribus meridiana torva solis humum, fallaxque timet rusticus umbram. Ad ictum campanae, sonorus concentus scloporum iterum undique aerem replebat.

Ad vesperum erant choreae et carmina in quibus Wheat Flower excellebat. Sciebat omnis regionis illius cantus, et nasi, indocta voce canebat, delectamentum rusticae auris, poemata ingenua, in quibus "Filius Regis", "Luscinia" et "Ros" in phantasmatibus apparuerunt; laeta vel tristis. Vatem loci etiam de Wheat Flower, carmen liberioris et liberioris dialecti, fecerat, cuius cantilena florem triticum sub messe flagelli dedere segetem dicebat. Wheat Flower sine pudore falso cantu celebravit se, et erant denique iurgia, si quidam adulescentuli per iocum crederent in agendo abstinentiam ponere.

Serius vel serius, Wheat Flower sub messoris flagello tenebatur. Atque hic lectoris animum ad hanc fabulam voco, cuius meritum est omnium fabulae. Nullius enim maioris erroris scio, quam ut singularum rerum casus opinari soleant, quae faciunt vitam iucundam. Si quis inspiciat, reperietur vere mirabilia ea esse quae nobis cotidie accidunt, eaque duella, sica, etiam autocineta, odio comitante, invidia, prodicione, amore, perfidia, re vera vulgaria eveniunt. In enorme vitae communis a nativitate ad mortem.

Ut sine ulla nostra voluntate ad huius mundi conscientiam adferamus, fatali concatenatione gaudiorum ac dolorum subiaceat fortunae periculo, et finem in tarda corruptione, quae nos ad antecedentem statum reducit. Nostri, nonne hoc summum casus est? Quid magis opus est ut miremur? Quidam, qui

pessimistae vocantur, quodam murmure accipiunt. Alii, optimates existimati, tantam fortunam considerant, ut ad eam per consolationem studiose addant somnium coelestis adventus, quem quisque liberet exornare quantum libet.

Wheat Flower eius mentem non ullo ex hoc vexavit. Viginti erat illa, eo occupator. Audivit vocem adulescentiae suae sicut praegressae feminae et quae sequuntur eam in terra. In campis, natura tam propinqua, homines minime impediti sunt conventionibus socialibus magis minusve phantasticis, quae humanas necessitudines moderari incipiunt inter duas creaturas, inter se esurientes et sitientes.

Peculiare genus placentae, quae "échaudé" dicitur, praecipuum est fructus industriae meae villae: placentam ex farina et ovis, delectabilem recentem e clibano, sed gravem et gravem sititatis causa, tempore procedente per bracchium usque ad Niortum, Rupellam seu Fontenay. Noctu vehitur vectura longis bigis ab equina trahentibus, cuius tarda et stabilis incessus saxa somnos agitatoris et mulieris comitantis praeesset ad vendendum placentas. Hae plostra terribilia internuntius sunt. Odor filicis periculi plenus est. Iacent duo somno pariter, sub dio. Non semper dormiunt, etiam post longum diem laborem. Forum oppidum procul abest. Inhumani censoresque moenibus suis quattuor inclusi sunt. Temptatio augetur per succussos qui unum contra alterum proiciunt. Quare resistendum est, cum tandem cedendum sit?

Wheat Flower, qui in his liba locupletis domestici mangonis elaboraverat, diem unum egregium ei "dominum" duxit, postquam ei dedit, nemine mirante, duo certa argumenta dociliorum ad gaudium ac munia maternitas. Proximi ruri narrabunt nihil esse extra ordinem in vita. Vir eius tantum diebus dominicis post vespertas, quando nimium biberat, eam verberavit, nec plus vindicavit in eum, quam necesse fuit ut extraneis ostenderet quod ultimum verbum non haberet.

Post aliquantum temporis spatium iterum eam vidi. Manipulus farinae et furfures adhuc erat ibi. Lustrabant oculi, crinemque tenus ardentibus alis tena ardent. Sed mihi visus eius aspectus acutior, iamque laborum curva taedium prodidit vitae. Pulchellus adhuc nomen ei adhaesit, sed flos florem amiserat. Illa adhuc risit, sed iam non canebat. Ad eam Fortuna venerat, annuli fibulae, torques aureae testatae. Diebus dominicis gerebat pallium sericum et praecinctorium ad ecclesiam, et librum deauratum portabat, rem utilem etiam ab iis qui legere non possunt, cum eis satisfaciat ad excitandam invidiam proximi.

Visitatio mea ad pagum iam brevis et longe distans factus erat. Longe longe vixissemus, cum quadam

die ei occurrisset, in una nostra alta via secat, ad pascuum ducentem vaccam. Senex, annosa, fracta, obsoleta mulier. Curabitur ut cessavimus. Mortuus est autem vir suus et reliquerat eam bonis, sed filii instarent ut omnia eis traderet. Dixeruntque "ad notarii" eius salarium se habituros.

"Debeo statuere animum ut faciam" finivit cum gemitu. "Credisne me heri verberare appropinquasse filium meum, eo quod nolui dicere necne?"

Decem amplius anni transierunt. Quodam die, cum per vicinum vicinum iret, mihi monstratum est gurgustium ruinae, et dicebatur "barbotte" ibi suos dies finire. Wheat Flower non fuit. Illa nunc erat "Barbotte" a nomine mariti sui Barbot.

Intravi. In media luce videre potui, sub reliquiis veteris pallii, caput quassans vetulae mulieris, facie siccante, retorrída membrana, oculis duobus flavis transfixis, in quibus obscurissima oculorum vestigia obdormierunt. Vicinus mihi narravit omnia de eo. Liberi non perstiterunt, quod nemo miratur. Res erat usitata. Aliquando, attulerunt ei frustum panis, interdum pulmentum, aut frusta ciborum die dominico, post missam. Anus infirma erat, et aegre se habebat. Putabatur autem servus semel in die venire et videre eam. Saepe oblitus est.

"Cur non querar?", dixi inconsiderate.

"Dixit quodam die notarium mittere. Verberavit pro eo. Et quis vellet accipere nuntium suum? Nemo studet inimicis facere. Iam liberi eius nulli satis placebant ut quisquam intraret tuguriolum. Nolunt homines rebus suis miscere."

Per hunc sermonem lacrimae lucebant in oculis nictantes flavo. "The Barbotte" me agnovit.

"Noli me turbari" dixit tenui voce timorem verberum prodidisse. "Nihil egeo. Pueri mei valde benigni sunt. Veniunt quotidie. Forsitan sis sicut ceteri, domine, putes me tempus grave in manibus meis invenire. Scisne quid agam, cum ego hic solus sum? Cano. In corde meo omnia carmina antiquitatis oblitus sum eorum et nunc revertuntur ad me tota die illa cantabo sine ullo sonitu et intus cano in medio eorum cum ego omnia complevi, iterum incipio. Est sicut grana mea narrans. Ridiculum est, annon?"

Et ridere conata.

"Monsieur le curé me obiurgat", iterum sumpsit. "Vellet me dicere vota mea. Sed preces non prius institui quam carmina redire. Non possum. Meministine, nonne tu, Filius Regis?' O filius regis! et 'Luscinia?' et 'Rose?' Tibi unum cantare volo, clare, pro meo animo. Quis? 'Flos triticum!' Flos triticeus! Ah... " Cantare videbatur, sed inde fluens exclamavit: "Vexillum messoris venit. Frumentum sublatum est. Nihil restat nisi palea... et hoc male laeditur. Nimium trituratatum est... Carissime domine, qui omnia nosti, potesne mihi dicere quare venimus in hunc mundum?"

"Aliud dicam tibi, mi amice, cum iterum venero."

Sed numquam recesserunt.

1920.

Featured: *A Seated Peasant Woman*, by Camille Pissarro; painted in 1885.
